

Arrest

nr. 144 684 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2013 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij aangetekend schrijven van 31 oktober 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 juni 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing die verzoeker op 14 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

N.B.F. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 31/05/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er

immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op dezelfde datum nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoeker op 14 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

*En exécution de la décision de
In uitvoering van de beslissing van
V.H.*

déléguée de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au (à la) nommé(e) :
gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

N.B.F. (...)

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

1° il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid – samenhang

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is aangewezen die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu betoogt verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie, dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden, dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op één en dezelfde dag zijn gegeven en dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel.

De Raad is echter van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Dat de samenhang zou blijken uit het feit dat de beslissingen op dezelfde dag zijn genomen, heeft geen juridische basis.

Ter terechtzitting stelt verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad wat betreft de vraag naar de samenhang tussen de bestreden beslissingen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder meer een schending van de zorgvuldigheidsplicht aan en licht dit toe als volgt:

“(...) De arts-adviseur en de bestreden beslissing hebben geen rekening gehouden met alle medische attesten die werden overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Zo werden aan de verwerende partij meerdere attesten overgemaakt, terwijl er blijkbaar maar rekening werd gehouden met één. Bij aangetekend schrijven van 31.10.2012 werd het standaard medisch getuigschrift van 01.02.2012 overgemaakt. Bij aangetekend schrijven van 21.02.2013 werd een medisch attest van 07.02.2013 overgemaakt (stuk 2).

*

Enkel met het eerste attest werd rekening gehouden, doch niet met het tweede.

De arts-adviseur zegt hieromtrent niets, zwijgt er zelfs over in alle talen, terwijl dit medisch attest toch ook nuttige informatie bevat die door de arts-adviseur diende beoordeeld te worden.

Deze heeft daar geen rekening mee gehouden en heeft zelfs niet gemotiveerd waarom niet, met als gevolg dat de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing verwijst ok op geen enkel moment naar dit tweede medische attest.

Eisende partij kan dan ook maar oordelen dat hiermee geen rekening werd gehouden en dat tegelijkertijd niet werd gemotiveerd waarom niet.

Verwerende partij heeft de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing moet ook al daarom worden geschorst en vernietigd, gezien de kennelijke inadequate motivering, in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en de schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid en redelijkheid.

(...)

Het medisch attest van 07.02.2013 (stuk 2) werd niet besproken.

Nergens uit het dossier blijkt dat de aandoeningen verholpen zijn en dat eisende partij niet meer behandeld moet worden.

De arts-adviseur baseert zijn conclusie op basis van vermoedens.

Blijkbaar zou in het andere geval de ziekte wel aanzien kunnen worden als zijnde een ziekte met een reëel risico op zijn zijn of de fysieke integriteit of met een reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het standaard medisch getuigschrift neergelegd door de eisende partij vermeldt duidelijk dat het stopzetten van de behandeling zal leiden tot de dood van eisende partij.

In zulk geval is het toch zorgvuldig en redelijk dat de arts-adviseur zich niet baseert op vermoedens doch in eerste instantie aanvullende informatie opvraagt aan eisende partij, quod non.

Het is dus duidelijk dat de medische opvolging en behandeling van de aandoeningen noodzakelijk is om een catastrofale situatie voor eisende partij te vermijden. (...)"

3.2. De nota met opmerkingen vermeldt het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de verplichting beslissingen afdoende te motiveren, de verplichting rekening te houden met alle elementen van het administratief dossier en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het medisch attest d.d. 7 februari 2013. Er wordt niet ingegaan op het feit dat de behandeling noodzakelijk is, op de catastrofale gevolgen bij stopzetting van de behandeling en op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Evenmin werd rekening gehouden met de medische tegenindicatie om te reizen, namelijk het verhoogd risico op overlijden, gelet op de onderbreking van de noodzakelijke zorgen. Er wordt een strengere definitie gehanteerd door het bestuur dan deze vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat niet enkel ziektes die direct levensbedreigend zijn, omvat.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

[citaat artikel 9ter van de vreemdelingenwet]

De wetgever heeft duidelijk vooropgesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift, gevoegd bij de aanvraag, de aandoeningen dienen te blijken die worden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag, dat hierin de graad van ernst van de aandoeningen dient te worden aangeduid en dat de vereiste behandeling dient te blijken. Die zienswijze sluit aan bij de wil van de wetgever om de procedure duidelijk te omkaderen.

Er diende dan ook geen rekening te worden gehouden met het medisch attest d.d. 7 december 2012 (in plaats van 7 februari 2013, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt) dat overigens geen standaard medisch getuigschrift is.

Het standaard medisch getuigschrift d.d. 1 augustus 2012 stelt een behandelingsduur van 9 maanden voorop voor de beschreven aandoeningen. Aangezien die termijn reeds overschreden is, adviseert de arts-attaché niet op kennelijk onredelijke wijze dat de aandoeningen, bij gebrek aan andersluidende informatie in het administratief dossier, actueel geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker en er verder geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst. Het medisch attest d.d. 7 december 2012 is niet in staat die conclusie te ontkrachten, aangezien hierin nergens wordt gespecificeerd welke behandeling wordt opgestart in september 2013 of in het kader van welke aandoeningen die behandeling zich situeert.

(...)

Het enig middel is niet ernstig."

3.3. In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partij onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet op grond dat de ziekte van verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van voormelde bepaling die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 31 mei 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.08.2012 (sic).

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 01.08.2012 en de bijlage blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico meer inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de tuberculose dient gesteld dat de behandelingsduur die voorzien was voor een periode van 9 maanden inmiddels ruim overschreden is wat maakt dat deze aandoening als genezen kan aanzien worden. Hetzelfde geldt uiteraard voor de secundaire medicamenteuze hepatitis. Aangaande de diepe veneuze trombose en het foliumzuur tekort dient gesteld dat deze in deze tijdsspanne eveneens ruimschoots konden verholpen zijn. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoeker overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gestaafd met een standaard medisch getuigschrift van 1 augustus 2012 van arts S.V. "Pneumologie" van "Clinique Saint-Pierre – 1340 Ottignies". Het getuigschrift vermeldt een behandelingsduur van 9 maanden en dat een stopzetting van de behandeling de dood van verzoeker tot gevolg zou hebben. Bij aangetekend schrijven van 21 februari 2013 wordt de aanvraag aangevuld met een medisch attest van 7 december 2012. Het attest is afkomstig van een arts J.N. en vermeldt, zoals het standaard medisch getuigschrift dat werd gevoegd bij de initiële aanvraag, "Pneumologie" van "Clinique Saint-Pierre – 1340 Ottignies". Het recente attest vermeldt dat verzoeker onbekwaam is om naar Congo terug te keren voor het einde van zijn behandeling in september 2013 inbegrepen.

Verweerder kan niet worden gevolgd dat er geen rekening diende te worden gehouden met dit stuk, omdat het geen standaard medisch getuigschrift is, omdat een behandelingsduur van 9 maanden voor de beschreven aandoeningen reeds overschreden was, omdat er geen andersluidende informatie in het administratief dossier aanwezig was. Het medisch attest van 7 december 2012 ontkracht de argumenten van verweerder.

Bijgevolg blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op basis van een onvolledige feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker maakt aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Aangezien de bestreden beslissing, volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is deze met dezelfde onwettigheid behept.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

Het beroep is onontvankelijk betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Artikel 2

De beslissing van 4 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp betreffende de beslissing van 4 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS